

Un dia amb Manuel Delgado

Hi ha, bàsicament, dues maneres de plantejar l'exposició d'una conferència.

Una opció és que qui pretén fer una conferència treballa i investiga molt sobre el tema de què ha de parlar i després "monta" la seua pròpia teoria o argumentació sobre aquest tema. Així, la o el conferenciant es prepara uns papers que llig, tal que classe magistral, a un públic que espera sentir allò. A aquesta persona, que quasi necessàriament hom li atorga una autoritat superior i inqüestionable (una autoritat similar a la que hom atorga a un txamà o un profeta), hom li ha encontant la tasca de encisar i de captivar, per una mena d'atracció poderós, el públic, que per la seua part hi ha anat per deixar-se seduir i persuadir. Ací qui parla es limitarà a exposar el seu pensament sobre un tema determinat i esperarà que hom li ofereisca un aplaudiment en acabar la seua intervenció.

Aquest model és, de fet, el més utilitzat pels professors i professores de la major part d'Instituts i Universitats del País, i és el mètode més adient per a què no siguin qüestionades llurs intervencions i argumentacions.

L'altra manera de plantejar la conferència és, havent-hi treballat també molt un tema determinat, no exposar directament el que hom pensa, sinó obrir-hi unes línies problemàtiques; açò és, encetar una munió de qüestions que posen en dubte una teorització determinada i acceptada inqüestionablement per la major part de persones avesades al tema en qüestió.

L'efecte que rep el públic que ha assistit a una conferència plantejada d'aquesta manera és una mena d'apallissament intel·lectual, provocat pel fet d'esmentar-hi una sèrie de qüestions que pretenen crear en el públic inquietuds que potser mai havia arribat a plantejar-s'hi, o que inclús poden arribar a enderrocar i destruir una gran part de la càrrega de prejudicis que mobten el nostre imaginari particular, i.e., les nostres cosmovisions particulars.

Qui fa una conferència d'aquest tipus no espera del públic més que confondre'l, marejar-lo i obligar-lo a repensar-se els seus plantejaments al voltant d'una matèria concreta, i, per què no, de tot el seu imaginari.

Una de les premisses que potser sura sobre aquest mètode de preparar una conferència és el rebuig d'una veritat universal; dit d'una altra manera, el rebuig a tota definició sobre un tema concret que pretenga ser objectiva i universalment i absoluta aplicable. Tota pràctica, definició, explicació, etc., anomenades objectives, està carregada de teoria, és a dir, influida, determinada i possibilitada per uns prejudicis concrets.

Aquest segon tipus de discurs de què us he parlat és el que utilitza l'antropòleg de la Universitat de Barcelona Manuel Delgado.

El professor Delgado va vindre a València el passat 28 de novembre per fer dues conferències a la Facultat de Filosofia. No sé si el que va dir us interessa, així que ara no faré un resum de les seues intervencions; el que he fet fins ara, i el

que seguiré fent al llarg d'aquestes línies és expressar-vos les meues impressions sobre el que va ser un dia amb ell.

La qüestió que ara em ve al cap és: qui és aquesta persona per a què jo us parle d'ella? Doncs, només és un professor d'antropologia que darrerament és conegut per les seues intervencions polèmiques en un programa de ràdio. És un home que afirma que les idees són fets, no són com pernills que pengen del sostre del nostre món, perquè són les idees de cadascú les que determinen la seua vida i la seua manera de fer. Per exemple, en la mesura en què hi ha apallissaments de negres, la discriminació i el racisme és un fet, no són idees que viuen en un món superior al nostre.

D'altra banda, en les seues intervencions per denunciar el masclisme, el professor Delgado, no defineix el que és una dona, ni el que és un home, perquè diu no estar en condicions de fer-ho, al contrari del que han pretès i pretenen fer molts i moltes "intel·lectuals" i moviments socials. El que sí està en condicions de fer, el que es limita a fer, és analitzar la posició que ocupa la dona en el sistema en què viu (val a dir que fins ara les dones hem viscut dintre un imaginari masculí que pràcticament les ignorava, i ara és quan les dones ens construïm un imaginari propi). Considerant l'anàlisi d'aquesta posició de la dona, no va voler amagar el fet de què l'Estat espanyol i a França va ser l'esquerra qui es va oposar a les reivindicacions que demanaven el vot femení.

Aquesta darrera afirmació, particularment, em va colpir, perquè ara ha sigut l'esquerra qui ha agafat la bandera feminista de les reivindicacions, i fins i tot la dreta actual (segons les declaracions de la dona d'un dirigent dretà) demana l'alliberació de la dona. Açò és curiós, si més no.

Veiem ací que del que era el feminisme actualment no resta més que una ideologia de consum. També hi ha persones amb la capacitat de fer arribar aquest ideal a les darreres conseqüències, però bàsicament el feminisme actual és una ideologia de consum. S'ha trivialitzat massa, i aquesta trivialització, més que un pas enrere, és perillosa. (És la mateixa situació per on passa l'ecologisme actual).

Segons el professor Delgado el moviment feminista només té sentit tot considerant-lo una més de les vessants de la lluita de classes. Exclos d'ací no té sentit. No és un moviment civil, una corrent ideològica que pot assumir un moviment social. És a dir, el feminisme té un clar compromís amb el moviment progressista, amb l'emancipació de les persones i amb la pretenció de canviar la societat com un tot, si no és així el moviment feminista resta sotmès a paradoxes (el "feminisme de dretes"), etc.; és a dir, a una forta trivialització.

Si més no, com he dit abans, açò són posicions problemàtiques que poden crear polèmiques i poden fer-nos qüestionar alguns dels nostres prejudicis.

Cèlia Puchol

novedades

ISABEL

C/. Dr. Boix Moliner, 8
Teléfono 46 61 35
Les Coves de Vinromà

ELECTRODOMÉSTICOS

BOIRA

LISTAS DE BODA
FERRETERÍA - PERFUMERÍA
DROGUERÍA - REGALOS
PERSIANAS - CORTINAS

C/ PLAZA ESPAÑA, 10 - TELÉFONO (964) 42 61 08
LES COVES DE VINROMÀ